

ALLAH İLE ALDATMAK

[DİN İSTİSMARI, SAHİH DİNİ BİLGİNİN ÖNEMİ]

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ

“Bilinmeli ki halis dindarlık yalnız Allah için olanıdır. “ [Zümer, 3]

Din, akıl sahiplerini kendi hür iradeleriyle en iyiye, en doğruya ve en güzele ulaştıran ilahî nizamdır. İnsana kendi mahiyetini, varlık amacını, Allah’a ve O’nun yarattıklarına karşı sorumluluklarını bildiren öğretilerdir. Allah’ın emir ve tavsiyeleriyle çizdiği yoldur. Takip etmemizi istediği hayat tarzıdır.

Din, insanın dünya ve ahiret mutluluğunu amaçlar. Bu amaca uygun olarak kişinin Rabbiyle güçlü ve sağlıklı bir bağ kurması gerekir. Kurulan bu bağ neticesinde kul, Allah’a karşı sorumluluklarını yerine getirir. O’na layık bir kul olmak için gayret gösterir. Güzel ahlaklı davranır. Kendisi, ailesi, yakın ve uzak çevresi, kısacası tüm varlık âlemi ile barışık, huzurlu ve güvenli bir hayat sürer.

Din, insanın Allah’a gönülden bağlılık duymasını ve bu bağ sayesinde manevi anlamda güçlenmesini sağlar. Böylece insana gerçek özgürlüğü tattırır.

Filistinli Sahabi Temîm ed-Dârî anlatıyor: Hz. Peygamber (s.a.s.) “Din samimi olmaktır.” buyurdu. Biz “Kime karşı?” diye sorduk. O da şöyle cevap verdi: “Allah’a, kitabına, Rasûlü’ne, Müslümanların idarecilerine ve bütün Müslümanlara karşı.” (Müslim, İman, 95.)

Hiz. Âdem’den itibaren bütün peygamberler insanları, kendisinden başka ilah olmayan Allah’ın (c.c.) varlığına ve birliğine imana, teslimiyete ve ibadete davet etmiştir. Tevhit inancından uzaklaştığı, insanın yaratılış gayesinin unutulmaya yüz tuttuğu dönemlerde Yüce Rabbimiz, peygamberleri vasıtasıyla davetini yinelemiştir. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz Muhammed Mustafa (s.a.s.), bu kutlu davetin son elçisidir. Onun ahirete irtihali ile vahiy kesilmiş ve peygamberlik sona ermiştir.

قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنِّ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

“De ki: Ben peygamberlerin ilki değilim. Bana ve size ne yapılacağını da bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Ben sadece apaçık bir uyarıcıyım.” [Ahkâf, 9]

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْنَاكُمْ مِّنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُّصَدِّقٌ لِّمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِّنَ الشَّاهِدِينَ

“Allah peygamberlerden ahid almıştı: 'And olsun ki size Kitap, hikmet verdim; sizde olanı tasdik eden bir peygamber gelecek, ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz, ikrar edip bu ahdi kabul ettiniz mi?' demişti. 'İkrar ettik' demişlerdi de: 'Şahid olun, Ben de sizinle beraber şahidlerdenim' demişti.” [Â-i İmrân, 81.]

Efendimiz (sas), Hz. İbrahim’in duası ve Adem (as) ile başlayan peygamberlik silsilesinin sonuncusudur.

Hiz İbrahim, oğlu İsmail’le Kâbe’yi inşa ederken: “Ey Rabbimiz! Onlara içlerinden, Senin ayetlerini kendilerine okuyacak, onlara kitabı ve hikmeti öğretecek ve onları (şirkten ve kötülükten) arındıracak bir Peygamber gönder...” [Bakara,129] diyerek müstecâb olacak bir duaya ‘âmin’ diyerek, binlerce yıl sonra kendi neslinden gelecek olan Hiz. Muhammed’in (sas)’de müjdesini vermiş oluyordu.

Şuan Hristiyanların elinde olan Muharref İncil’de de Son Peygamber Efendimiz (sas) şöyle zikredilmektedir:

“Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi tutun. Ben de Rab’den dileyeceğim ve O size başka bir Faraklit verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun.” “Benim adıyla Rabbin göndereceği Faraklit size

her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırlınıza getirecektir.”“Faraklit geldiği zaman iman edesiniz diye, gelmeden önce size şimdi söyledim.”“...Ama Faraklit gelince sizi tüm gerçeğe yöneltecektir. Çünkü kendiliğinden konuşmayacaktır. Ne işitirse onu söyleyecek ve gelecek olan şeyleri size bildirecektir.” [Yuhanna, Bâb 14-16] denilmiştir.

Allah (cc), Peygamberlik silsilesinin sona erdiğini şu âyet-i kerimesi ile beyan etmiştir.

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

“Muhammed içinizden herhangi bir adamın babası değil, Allah'ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilendir.” [Ahzâb, 40.]

“Şüphesiz Allah katında din, İslam'dır.” (Âl-i İmrân, 19.) “Her kim İslam'dan başka bir din ararsa, bu kendisinden asla kabul edilmeyecektir. Ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân, 85.)

Hz. Muhammed (sav) Mekke döneminde de Medine döneminde de toplumu bir arada tutmak, kargaşa ve anarşi çıkartmamak için elinden geleni yapmış, sukunet ve suhulet ile hareket etmiş, aşırılıklardan, gizliliklerden, olduğu gibi görünmemekten sakınmış; herkese karşı ve her ortamda açık, net, dürüstçe davranış sergilemiş, bu da onun hakka çağırın sesinin daha gür ve daha güçlü duyulmasına sebep olmuştur.

Hakkın ve hak olan davanın rehberi ve temsilcisi olan Muhammed (sav), yaşadığı dönemin insanları için de bugün yaşayan insanlar için de örnek alınacak bir üslup ile hareket etmiş ve bu hareket tarzını ümmetine miras olarak bırakmıştır.

DİN İSTİSMARI NEDİR?

İstismar; fayda sağlamak ve ürün elde etmek anlamına gelen Arapça bir kelimedir. Türkçemizde, bir kimse ya da grubun iyi niyetini kötüye kullanmak, sömürmek anlamında kullanılır. Din istismarı; din sömürüsü yapmak, dine dair kavramlar ve değerler yoluyla insanları aldatarak maddi veya manevi çıkar elde etmek yani kendi menfaatleri için dini kullanmak demektir.

Din insanları hayra, iyiliğe, güzelliğe, faydaya davet eder. Akıl sahibi olan insanoğlu da hayatını son gönderilen dinin, İslam'ın yolunda, hakikat uğrunda harcamalıdır. Ne zaman ki insan dine hizmet etmeyi bırakıp onu kendi hizmetinde kullanmaya başlamışsa, işte orada istismar vardır.

Tarih boyunca, dinin gücünü gören, niyeti kötü ama gücü de elinde tutan insanlar, dinleri sömürü aracı olarak kullanmak istemiş ve bunu gerçekleştirmek için ellerinden gelen gayreti ortaya koymaktan da çekinmemişlerdir.

Dini istismar eden kişi, mutlaka gerçeği çarpıtarak yalan, hile, takiyye, iki yüzlülük, riya gibi gayr-i ahlaki tavırlarla aklını ve bilgisini kötü yönde kullanmaktadır. Din istismarcısı, dindar değil, dindar görünen kimsedir.

Bizden önceki ümmete hidayet rehberi olarak gönderilen fakat Haktan ve hakikatten uzaklaşan, tahrif edilmiş bir din haline gelen Hristiyanlığın Afrika'da yayılmaya çalışılması, orada yaşayan insanların dünya ve âhiretini mâmur etmek için değil, maalesef o coğrafyaları sömürmek için kullanılmıştır.

Bizden görüldüğü halde, ümmeti-i Muhammed'i fesada uğratmak için vazifelendirilmiş bir takım insanlar, farklı zaman ve zeminlerde kendilerine vahiy geldiğini, Allah ile konuştuklarını söyleyerek İslam coğrafyasında tutunmaya çalışmış, fakat müminlerin feraset ve basireti sebebiyle bu tip insanlar İslam toplumunun genelinde kabul görmemiştir.

Yaş, kuru genel prensiplerin tümünden bahseden Kuran-ı Kerim bu mesele hakkında da şöyle buyurur:

وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ

“Doğrusu şeytanlar sizinle tartışmaları için dostlarına fısıldarlar, eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz.” [En-âm, 121.] Hakkın ve hakikatin karşısında duranların akıl hocası Şeytan ve şeytanlaşmış insanlardır. O sebeple Kur’an Kerim’in Nas Suresinde:

مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ (٤) الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ (٥) مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ

“O sinsi vesvesecinin şerrinden. O ki, insanların göğüslerine vesveseler fısıldar. Gerek cinlerden, gerek insanlardan.” buyrulan ayetler, kalbe gelen her ilhamın **Rahmani olmadığını** bizlere öğretmektedir.

اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ

“Şeytan onları etkisi altına aldı da kendilerine Allah’ı anmayı unutturdu. İşte onlar şeytanın yandaşlarıdır. İyi bilin ki şeytanın yandaşları hep kayıptadırlar.” [Mücadele, 58/19] Zira Şeytan ve hizmetkarları insanları cehenneme çağırırken aleni çağırmazlar. Öyle olsaydı belki de kendilerine hiç taraftar bulamazlardı. Ama onlar davetlerini hak ve hakikat elbisesi giydirerek, hatta Allah’ın adını kullanarak yapmaktadırlar.

Bu konuda Yüce Allah (cc.) bizleri şöyle uyarmaktadır:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ

“Ey insanlar! Allah’ın vâdi gerçektir, sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve o aldaticılar da sizi Allah adıyla kandırmasın!” [Fâtır, 5.] buyurmuştur. Çağımızda vahiy ya da ilham aldığını iddia ederek insanları kandırıp peygamberlik ya da mehdilik iddiasında bulunan sahtekarlar, hakkı inkarları kendilerini batıla sürükleyen riyaset sevgileri ve kibirleri sebebiyle helak olacaklardır.

اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

“Allah meleklerden ve insanlardan peygamberler seçer. Doğrusu Allah işitir ve görür.” [Hacc, 75] âyeti kerimelerinde de belirtildiği gibi Peygamberleri **seçen ve görevlendiren Allah (cc)’tır**.

Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed Mustafa’dan sonra böyle bir iddiada bulunmak, Kuran’ı açıkça inkardır ve küfürdür. İlmi ezeli ile her şeyi bilen Rabbimizin bu konuda bizleri uyarması çok mânidardır.

Rabbimiz, sahte vahiy ve ilham alıcıları hakkında şöyle buyurur

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنْزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنْفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ

“Allah’ın vermediği nebîliği Allah’a iftira ederek **“bana peygamberlik verildi” diyen**, kendisine vahiy geldiğini söyleyen, Allah’ın önceden indirdiği vahiy ürünü olan kitaplar gibi ben de size vahiy mahsulü kitap yazıp sunacağım diyen ve kibirlerinden dolayı Kuran’a uymayı reddedenler, büyük bir azaba müstahak olacaklardır.” [En-âm, 93.]

Günümüzdeki sahte peygamber ve mehdiler; ya akıllı olmayan delillerden ya da küresel zulmün sahiplerine itaat eden işbirlikçilerden çıkmaktadır. Bu sebeple ümmet-i Muhammed bu konuda çok dikkatli davranmak zorundadır. Müminlerin ölçüsünün, her hal ve şartta Kuran ve Sünnet olduğu akıllardan asla çıkartılmamalıdır. Zira insanları Allah ve kelamı ile aldatanların dostu, ancak şeytan ve onun avanesidir.

وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ

“Kim de Rahman'ın Zikri'ni (Kur'an'ı) görmezlikten gelirse, biz onun başına bir şeytan musallat ederiz. Artık o, onun ayrılmaz dostudur.” [Zuhurf, 36]

Şu hadis-i şerif de buna işaret etmektedir.

“Âdemoğluna şeytanın da bir dokunuşu, meleğin de bir dokunuşu vardır.” [Tirmizi, Tefsir 2/ 35]

İslam'da sorgusuz sualsiz itaat etmek ve ilahlaştırmak yoktur. Bu sebeple Allah (cc.) eski ümmetlerin yaptıkları yanlışları bizlere hatırlatmış, onların düştüğü hataya düşmememiz için bizlere uyarılarda bulunmuştur.

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ

“Onlar rahiplerini ve ruhban sınıfı insanları rab edindiler.” [Tevbe, 31.] Bu ayet-i kerimenin tefsirini Efendimiz (sas) şöyle yapmıştır: Adî b. Hâtim ile Hz. Peygamber arasında bu âyet hakkında şöyle bir konuşma geçmiştir:

– “Yâ Rasûlallah! Biz onlara kulluk etmiyorduk ki! – “Peki, onlar size istediklerini helâl, istediklerini haram kılıyorlar ve siz de onlara uyuyor değil miydiniz?” – “Evet!” – “İşte burada söylenen de odur.” (Âlûsî, III, 308-309; Râzî, XVI, 37). Bu Nebi kıssası asla aklımızdan çıkmamalı, sevdiğimiz hürmet ettiğimiz insanlara karşı ölçülü olmalıyız.

GAYBTEN HABER VERME İDDİASINDA BULUNMAK, KUR'ANI İNKÂRDIR

Gaybı, geleceği Allah'tan başka kimse bilemez. Fakat, din istismarcıları bu ilahi prensibi, arzularına göre tevîl ederek taraftarlarını kandırmakta ve insanların gayba olan meraklarını suistimal etmektedirler. Rabbimiz ayet-i kerimede şöyle buyurur:

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٥٩﴾ En-âm

Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır; başkası onları bilemez. Karada ve denizde ne varsa hepsini O bilir. O'nun bilgisi dışında dalından bir yaprak bile düşmez. O, yerin karanlıkları içindeki bir tek dâne, yaş ve kuru ne [varsa her şeyi bilir] [En-am, 59]

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُعْثُونَ ﴿٦٥﴾ Neml

“De ki: “Allah'tan başka göklerde olsun yerde olsun hiç kimse gaybı bilemez.” Onlar ne zaman diriltileceklerini de bilmezler.” [Neml, 65]

Efendimiz (sas): “Kim bir kâhine (gelecekle ilgili bilgiler / sırlara vakıf olduğunu iddia eden) veya bir Arraf'a (geleceği bildiğini iddia eden kimseye) gitse ve onun söylediklerini tasdik etse, **Muhammed'e indirilen inkâr etmiş olur.**” [Kenzu'l-Ummal, h. No: 17684] buyurmuştur. Nebinin bu sözleri hepimiz için, itibar edilmesi gereken bir ölçüdür.

KÜRESEL GÜÇLERİN İSLAM TOPRAKLARINI ELE GEÇİRME YÖNTEMLERİ

1. Irak Örneği

Kesnizani Tarikatı: Küresel Emperyal Güçlerin desteklediği Şeyh Muhammed Kesnizani'nin Ortadoğu'da yapıldığı ve 30-40 müntesibi olan bir tarikat iken, 1980-2003 arasında 3 milyonu aşan müride ulaşmış ve Irak'ın sosyal yapısını ağ gibi sarmıştır. Sessiz sedasız bütün bölgeyi 30 yılda ele geçirmek bir tarikatın yapabileceği iş miydi? Elbette ki hayır! Bu, bir üst aklın eliyle oluşan bir teşkilatlanmaydı **ama bu, Irak'ın**

parçalanmasının akabinde ortaya çıktı. Irak Lideri Saddam Hüseyin'in karısı, oğlu, gelinleri ve kardeşleri, Genelkurmay Başkanı, Askeri İstihbarat Başkanı, Hava Kuvvetleri Komutanı, 70 bin elemanı olan Irak istihbarat örgütü El-Muhaberat'ının tamamı bu cemaatin üyesi olmuştu. Tarikat, futbol takımı satın almış, hastane ve okullar açmıştı. Dışardan bakılınca her şey normal görünüyordu ama mesele görüldüğünden daha derindi ve cemaat üzüm salkımının sapı gibi batılı güçlerce tutulmuş ve binlerce yıllık mazisi olan Irak ve başkenti Bağdat maalesef ABD askerleri tarafından işgal edilmiş, Haçlı ordusu yeniden ama sessizce İslam topraklarını işgal etmişti. Bütün bunlar olurken, gidecek yer bulamayan Saddam Hüseyin, sığınacak yer olarak kendisine ancak bir kanalizasyon çukuru bulabilmişti.

2.Hindistan Örneği

Ahmedî Cemaati: Bu cemaat Hindistan'ın Pencap eyaletinde 1835 yılında doğan Mirza Gulam Ahmed Kadıyani tarafından 1880 yılında kurulmuştur. İngilizlerin Hindistan'ı sömürge yaptıktan bir yıl sonra ortaya çıkan bu fırka, emperyal güçler tarafından, okullar, hastaneler, medreseler açtırılarak büyütülmüştür.

52 yaşında bir gazetede muharrirlik (yazarlık) yaparken önceleri Hristiyanlar aleyhine ateşli yazılar yazmış sonrasında da halka yaptığı konferanslarda kendisine ilhamlar geldiğini söyleyerek bir kitle oluşturmuştur. Hindistan'da doğan bu hareket halk arasında süratle yayılmıştır. 1900 tarihinde okuduğu bir hutbe ile önce Mehdiliğini sonra da peygamberliğini ilan eden bu şahıs, Avrupa ve Amerika'ya göç eden Hintliler arasında çok yayılmış ve sayıları bugün itibarıyla 12 milyonu bulmuştur. Müntesipleri, Mirza Gulam Ahmed'in vahiy alan bir nebi, peygamber olduğuna inanmaktadır. O sebeple bu cemaat mensupları, müslüman görünseler de aslında kafirlerdir. Peygamber olduğuna inandıkları Mirza Gulam Ahmed için yazdıkları kitaplardan birinin ismi: "İngiliz Fidanı Ahmed"tir. Zira Ahmediler için İngilizler muhterem insanlardır.1857'de İngilizlerle savaşan Hintlilerin torunları, Mirza Gulam Ahmed ve benzerlerinin tesiri ile kalplerini ve topraklarını sömürgeci İngiliz Kolonilerine teslim etmişlerdir. Şu da bilinmelidir ki Hindistan halen "Büyük Britanya Devletler Topluluğu" Üyesidir.

3. Pakistan Örneği

Tahirü'l Kâdiri Cemaati:

1951 yılında Pakistan'da doğan Kadiri, okular ve medreseler konusunda faaliyetler yapan bir aktivist olarak tanınmaktadır. Kanada'da yaşayan, batılı emperyal güçler tarafından finanse edilen Kadiri, 1999 yılında Pakistan'da yaşanan darbe girişiminden önce halkı ve bir kısım orduyu sokağa dökmüş, iç karışıklık oluşturarak iktidara gelmek istemişti. 50 bin kişilik sokak gösterileri yapan Kadiri, istediğini alamadan yaşadığı ülke olan Kanada'ya dönmüş ve Dinler Arası Diyalogun temsilcilerinden biri olarak faaliyetlerine devam etmektedir.

Emperyal Güçler, İslam topraklarında arzu ettikleri değişimi sağlamak için yıllarca emek vererek sabırla çalışmışlar **ingiliz Lawrence ve Gertrude Bell** gibi, İslam coğrafyasının kaderini değiştirecek elemanlar yetiştirmişlerdir. Yakın tarihte yaşayan ve kendi halkının, memleketinin menfaatini düşünen Müslüman devletlerin yöneticileri emperyal güçlerin maşaları tarafından ya öldürülmüş ya da iktidardan uzaklaştırılmışlardır. Batıl güçler çalışmış ve Neml Sûresi'nde geçen Sebe Kraliçesi Belkıs'ın şu sözünü gerçekleştirerek, kendi ülkelerinin nüfuz sahalarının içine İslam topraklarını da dahil etmişlerdir.

قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ

“(Kraliçe Belkıs) şöyle dedi: “**Krallar** bir memlekete girdi mi, o memleketi ifsad eder ve halkın şerefliilerini zelil hâle getirirler. İşte onlar **genelde** hep böyle yaparlar.” [Neml 34]

Allah, müminleri uyararak, onların hep teyakkuzda olmalarını ve gayret göstermelerini tembih ederek şöyle buyurur.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ

“İnkârcılar birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunların gereğini yapmazsanız, yeryüzünde bir karışıklık ve büyük bir bozulma olur.” [Enfâl, 73.] Tarih boyunca birçok kişi ve grup, dinin insanlar üzerindeki etkisinden faydalanarak çıkar elde etmeyi denemiş, din istismarcılığı yapmaktan çekinmemiştir.

Bu kişi ve gruplar, kimi zaman ayet ve hadislerin anlamlarını çarpıtmış kimi zaman da onları kendi niyetlerine alet olacak şekilde yanlış yorumlayarak topluma anlatmıştır. Dini istismar edenlerin bir kısmı ise doğrudan dinin kendisini hedef almış, insanların İslam’a yönelmemesi için dinî kavramlarla alay etmiş ya da kutsalın değer kaybına uğraması için çalışmıştır.

Henüz Peygamberimiz hayattayken münafıklar tarafından Medine’de Mescid-i Nebevi’ye alternatif olarak **Mescid-i Dırâr** adıyla bir mescit inşa edilmesi, din istismarının tipik örneklerinden biridir. Münafıklar, Peygamberimize gelerek bu mescitte namaz kılmasını istemiştir. Böylece meşruiyet kazanacak olan mekân, şehirde sürdürdükleri nifak hareketlerinin merkezi olacaktır. Bunun üzerine Tevbe suresinin 107-110. ayetleri nazil olmuş, Cenab-ı Hak meselenin iç yüzünü Peygamberimize bildirmiş ve Mescid-i Dırâr, Allah Rasûlü (s.a.s.) tarafından derhal yıktırılmıştır. Mescide gitmeyerek ona “**paralel**” ibadet ve buluşma mekânları üretmenin ne kadar eski bir münafık taktiği olduğu dikkat çekicidir. Zira ayet-i kerimede de şöyle buyrulur:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ

“Onlara, ‘Yeryüzünde fesat çıkarmayın’ denildiği zaman, ‘Biz ancak ıslah edicileriz’ derler. İyi bilin ki onlar fesatçıların ta kendileridir, fakat bunu anlamak istemezler.” [Bakara, 11-12.]

DİNİ İSTISMAR EDENLERİN KARAKTERİSTİK ÖZELLİKLERİ

ALLAH VE PEYGAMBERLE GÖRÜŞTÜĞÜ ALGISI OLUŞTURMAK

Dini istismar eden yapıların liderleri, kendilerini Yüce Allah’la ve Hz. Peygamber (s.a.s.) ile doğrudan görüşen ve aldığı talimatları müntesiplerine aktaran bir konumda görmektedir. Böylece kendisini Allah tarafından seçilen yüce bir kişi olarak takdim etmekte, bağlılarından tam bir teslimiyet beklemektedir. Onun bu konumunu onaylayan insanlar, her söylediğinin kesin bir şekilde doğru olacağını da peşinen kabullenmiş olmaktadır. Peygamber Efendimiz’le (s.a.s.) buluşma, ondan talimat alma, toplantılarda onun ruhaniyetini misafir etme gibi iddialar karşısında bilinçli olunmalıdır. Diğer yandan, bir kişinin rüyasında Allah Resûlü’nü görmesi kişisel olarak anlam taşısa bile bu durumun diğer kişiler için bağlayıcılığı yoktur.

DİNİ ANLAMADA KENDİSİNİ YEGÂNE KAYNAK KABUL ETMEK

Bazı kişi ve gruplar, dini anlama ve yorumlamada asırların birikimi olan ilmî prensipleri yok sayarak kendi akıl ve mantıklarını yegâne kriter kabul etmektedir. Bunun sonucu olarak akla uygun düşmediği, mantıkla çeliştiği gerekçesiyle bazı hadis rivayetlerini uydurma saymakta, zamanın ve zeminin gerçekliklerini değerlendirmeksizin peşinen reddetmektedir. İslam dininde akıl ile vahiy arasındaki denge son derece önemlidir. Bir kimsenin Kur’an’a ve sahih sünnet mirasımıza aykırı açıklamaları nasıl reddedilirse akl-ı selime ve beş duyu ile tecrübe edilmiş herhangi bir gerçeğe uymayan yorumları da aynı şekilde reddedilir. Dolayısıyla kendi akli çıkarımlarını kutsallaştıran ve vahyi dikkate almayan kişi, dinin ya inkârcısı ya da istismarcısı durumuna düşer.

GRUP MENSUBİYETİNİ AİLE, MİLLET VE ÜMMET BAĞLILIĞININ ÖNÜNE GEÇİRMEK

Ayet ve hadislere baktığımızda, vahdet bilinci taşıyan bir Müslüman'ın hayatında "İslami olana bağlılık" ilkesinin, ırk, kabile, mezhep ya da meşrep bağlılığından daha üstün ve değerli kabul edildiğini görürüz. Oysa dini istismar eden yapıların özellikleri arasında, grup mensubiyetini öne çıkarmak ve diğer Müslümanları dışlayarak ötekileştirmek vardır. Yapıya dâhil olan kişilerin kimlikleri bastırılmakta, temel aidiyet duyguları yok edilmektedir. Müntesipler önce ailelerine ve akrabalarına, sonra kendi ülke ve toplumlarına ve nihayet İslam ümmetine ait olma bilincini kaybetmektedir. İstismarcı gruplar, elde ettikleri güç ve imkânları Müslümanların ortak yararı yerine sadece kendi mensuplarının çıkarları için kullanmaktadır. Grup aidiyetini her şeyin üzerinde görmenin tabii bir sonucu olan bu anlayış, Allah'ın emrettiği "emanetin ehline verilmesi" ilkesini tamamen ortadan kaldırmakta, "Bizim kötümüz ötekinin iyisinden yeğdir." zihniyetini yerleştirmektedir.

MABETLERİ İSTISMAR ETMEK

Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde Müslümanların ibadet mekânı mescit, dilimizdeki ifadesiyle camidir. Camiler ve mescitler İslam'ın sembolü, Müslümanların bir bölgedeki varlık ve özgürlüklerinin işaretidir.

Camiler, Allah'ın huzurunda Müslümanları toplayan, aynı inanç ve idealde bir araya getiren mekânlardır. Sahih dinî bilginin hikmet ve güzel öğütle topluma ulaştığı camilerimiz, vaaz, hutbe ve ders halkalarıyla birer eğitim yuvasıdır. Tıpkı FETÖ'nün yaptığı gibi, bir mekânın cami veya mescitlerin alternatifi olarak seçilmesi, toplanma ve topluca ibadet etme yeri hâline getirilmesi, böylece müntesipler tarafından ulvi bir mekân olarak görülmesi ciddi bir sorundur. Çünkü İslam ümmetinin ortak ibadet mekânı olan camilerin yerine başka bir mekân ikame etmeye çalışmak Müslümanlar arasındaki kardeşlik anlayışına aykırıdır. Ümmetin vahdetini zedelemek ve tefrikaya kapı aralamaktır.

HAKİKAT TEKELCİLİĞİ YAPMAK

Dini istismar eden yapıların ve bu yapıları idare edenlerin en temel özelliklerinden biri "mutlak doğrunun kendilerine ait olduğu" söylemidir. İnsanlık tarihine göz atıldığında, hakikatin sadece belli bir mezhebe, gruba, oluşuma ya da kişiye ait olduğuna dair tekellik iddialarına sıklıkla rastlanır. Böyle bir yaklaşım çatışma, baskı, şiddet, zulüm ve terör eylemlerine zemin oluşturmak için farklı kesimler tarafından kullanılmıştır. Hakikat tekelliliği, belli bir düşüncenin her hâl ve şartta diğerlerinden üstün olduğunu ima etmektir. Bu durum daha alt derecede görülen dinî geleneklerin, mezheplerin, grupların ya da söylemlerin küçümsenmesine ve zamanla bir şekilde bertaraf edilmesine yol açmaktadır. Günümüzde ayetler üzerinden konuşan bazı kişi ve gruplar, kendi yorumlarının Allah'ın muradını tam olarak yansıttığını iddia etmektedir. Oysa İslami gelenekte şahsi açıklama ve değerlendirmelerden sonra "Allahu a'lem bi muradihi" (Allah bununla neyi murat ettiğini en iyi kendisi bilir.) ifadesinin eklendiğini hatırlamakta fayda vardır.

TEKFİR ETMEK

Dini istismar eden yapıların ortak özelliklerinden biri de Müslümanları kategorize ederek kendi ideolojilerine göre gruplandırmaktır. Bu bağlamda kendi müntesiplerini gerçek Müslüman ve dindar olarak tanımlayan istismarcı gruplar, diğer Müslümanlara karşı dışlayıcı ve tekfir edici bir tavır sergilemektedir. Din istismarcısı yapılar, kendilerine itaat etmeyen, kendi ideolojilerini paylaşmayan, radikal söylemlerini benimsemeyen veya ibadet hayatında bazı eksiklikleri olan kişileri Müslüman olarak kabul etmemektedir. Ehl-i sünnetin çoğunluğunu oluşturan Mâtürîdî ve Eş'arî geleneğine göre, imanda asıl olan kalp ile tasdiktir. İman, kişinin Allah'ın varlığını ve birliğini gönülden kabul etmesi ve iman esaslarına yürekten inanmasıdır. "Ben şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur, ve ben yine şahitlik ederim ki Muhammed (s.a.s.) Allah'ın kulu ve elçisidir." diyerek kelime-i şehâdet getiren herkes Müslüman olur. Salih ameller ve ibadetler ise kişinin sahip olduğu imanın kalbinde kökleşip kuvvetlenmesine ve ahiret mutluluğuna ermesine yardımcı olur. Dolayısıyla başta tevhit olmak üzere dinimizin esaslarını açıkça inkâr etmedikçe, bunları aşağılayıp alay etmedikçe, günahkâr da olsa bir kimse iman dairesinden çıkmaz ve kâfir olmakla itham edilemez. Ehl-i sünnet âlimlerimiz bu ilkeyi şöyle dile getirir: "Ehl-i kible tekfir edilmez."

“Namazımızı kılan, kıblemize yönelen, kestiğimizi yiyen kimse, Allah’ın ve peygamberinin güvencesi altında olan Müslüman’dır. O hâlde Allah’ın verdiği güvenceyi bozmayın!” (Buhârî, İman, 17.)

DALALET YOLCULARININ TUTUNDUĞU DAL: İLHAM VE RÜYA

Kalbe gelen duygu ve fikir manasına gelen “ilham” kelimesi, Kur’an-ı Kerim’de sadece Şems suresi 8. Âyette:

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّيْنَاهَا فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّيْنَاهَا وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّيْنَاهَا

“Nefse ve onu en güzel bir biçimde şekillendirip **fücur ve takvasını ilham edene** yemin ederim ki, nefsinin arındırıcı muhakkak kurtulmuştur. Onu kirleten de, hüsrana uğramıştır”

Ayette de zikredildiği gibi insanın kalbinin sadece Rahmanî ilhamlara yönelik bir alıcı olmayıp, şeytandan da ilham almaya kabiliyetinde olduğu görülmektedir. Bundan dolayı, ilhama mazhar olan kişi, eğer dinin hükümlerini iyi bilmiyorsa, şeytanların oyuncağı olur. Kalbine gelen şeytanî ilhamı, Rabbanî zannedip hem sapar, hem de peşinden gelen insanları saptırır.

Hz. Ömer’in oğlu Abdullah’a bir adam “Peygamberlik iddiasında bulunan yalancı Peygamber **Muhtarü’s-Sakafî** kendisine vahiy geldiğini iddia ediyor” deyince İbn-i Ömer “Doğru söylemiş” der ve şu âyeti okur:

إِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ

“Şüphesiz şeytanlar kendi dostlarına sizinle mücadele etmelerini vahyederler. Onlara itaat ederseniz, Allah’a ortak koşmuş olursunuz.” [En’am, 121]

Müfessir Muhammed Hamdi Yazır bu konuda: “Korusuz bahçeye haşerat musallat olduğu gibi imansızlıkla şeytaniyet arasında da bir cazibe vardır.

أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْزُهُمْ أَزًّا

“Görmedin mi biz, kâfirlerin üzerine kendilerini iyice (azgınlığa) sevkeden şeytanları gönderdik.” [Meryem, 83] Âyet-i kerimesi delilince, imansız kalplere de şeytanlar musallat olur.” demiştir.

وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ (٣٦) وَأَنَّهُمْ لَيُضِلُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ (٣٧)

Dünya, Hz. Adem’in evlatlarından bu yana hak ve dalâlet kavgasını yaşamaktadır.

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا (٣)

Şükrün de küfrün de yolu aşıkardır. Mümine düşen vazife hakkı hak bilip ittiba etmek, batılı da batıl tanıyarak ondan ictinâb etmek, uzak durmaktır.

İstismarcıların Amaçları Allah’ın Rızasını Kazanmak Değildir

Malumdur ki, bir Müslüman için en yüce gaye, Allah’ın rızasına nail olmaktır. Allah Teâlâ, Kur’an-ı Kerim’de bu gerçeğe şöyle işaret etmiştir:

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِينَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“Allah mümin erkeklere ve mümin kadınlara içinde ebedî olarak kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler ve adn cennetlerinde güzel meskenler vaad etmiştir. Allah’ın rızası ise hepsinden büyüktür, işte büyük bahtıyarlık da odur.” (Tevbe, 10/72).

Ancak dini tahrip davasını güden kişiler için böyle bir maksat yoktur. Allah Teâlâ onların bu menfaatperest tutumunu şöyle haber vermektedir:

Camiye Alternatif Çekim Merkezleri Oluştururlar

Camiler, Müslümanların ibadet için bir araya geldiği, sevinç ve acılarını paylaştığı, ümmetin birlik ve beraberliğinin tezahür ettiği mekanlardır.

Hz. Peygamber döneminde yaşanan **Mescid-i Dırâr** olayı bu konuda bizim için bir ibret vesikası niteliğindedir.

Medine’de Hz. Peygamber’e (sas.) haset eden Ebu Amir isimli bir papaz, Müslümanların müşriklerle galip gelmesi üzerine Şam’a kaçmış ve oradan Medine’deki münafıklara haber göndererek Bizans Kralı’ndan yardım sözü aldığını, Kuba Mescidi’nin yanına mescit hüviyetinde bir yer yapmalarını emretmiştir.

Bu sözde mescitte, Ebu Amir’den alınan talimatlar hayata geçirilecek ve Müslümanlar arasında fitne-fesat çıkarmak suretiyle İslam ümmeti içeriden parçalanacaktı. Süreç, onların planlarına göre gelişmiş olsaydı, Medine’de bir iç isyan çıkarılacak ve Medine’nin idaresi münafıkların eline geçecekti. Fakat planları kursaklarında kaldı ve Allah onların bu hain planlarını şu ayeti inzal ederek deşifre etti:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَرِصَالًا لِّمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفْنَ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

“(Münafıklar arasında) bir de (müminlere) zarar vermek, (hakkı) inkar etmek, müminlerin arasına ayrılık sokmak ve daha önce Allah ve Resulüne karşı savaşmış olan adamı beklemek için bir mescit kuranlar ve ‘Bununla iyilikten başka bir şey istemedik’ diye mutlaka yemin edecek olanlar da vardır. Halbuki Allah onların kesinlikle yalancı olduklarına şahitlik eder.” (Tevbe, 9/107).

21. YY’da yaşayan mümin de bu kıssadan hissedar olmalı, kendisini ve ailesini şeytanlaşmış insanların davetinden muhafaza etmelidir.

Ayet ve Hadisleri Kendi Batıl Anlayışları Doğrultusunda İstismar Ederler

Din tahripçileri için ayet ve hadisler, İslamî ilimlerin usulü çerçevesinde anlaşılması ve yorumlanması gereken dinî metinler değil, kendi heva ve heveslerine göre tevil hatta tahrif edilmesi gereken manivelalardır.

Burada ayetler ve hadisler, din istismarı yapan şahıs ve gruplar için sadece birer araçtır. Dünyevi bir takım maslahatlar için ayet ve hadisleri istismar edenler için Allah Rasulü şöyle buyurmuştur: **“Dini dünya menfaatine alet eden insan ne kötüdür! Arzu ve isteklerinin kendisini saptırdığı insan ne kötüdür!”** (Tirmizî, “Sıfatü'l-kıyâme”, 17).

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ “Dini Allah’a has kılarak O’na ibadet edin.” (Mümin, 14.) ayeti, bu içtenliğin kulluğun özü olduğuna ve ibadetin Allah Teala’nın rızasına erişmek dışında bir amaç gözetmemesi gerektiğine işaret eder.

Dinin esas anlamı, her türlü iş ve oluşun Allah rızasını merkeze alarak ele alınması ve O’nun rızası doğrultusunda gerçekleşmesidir.

BÂTİNÎ YORUMLAR YAPMAK

“Gizli ve örtülü anlam” demek olan bâtinî mana, bir ifadeye ilk bakışta anlaşılan anlamının dışında kalbe doğan ikincil anlamlar yüklemektir. İstismarcı yapılar, ayet ve hadislerin anlam dünyasının çok uzağında, Peygamberimizden bugüne İslam alimleri tarafından anlaşılma biçimini bir kenara bırakarak kendi

menfaatlerine uygun bâtinî yorumlar yapmaktadır. Böylece kendi iddialarını Kur'an'a ve Hz. Peygamber'e söyletmeye çalışmaktadır. Bâtinî yorum ve görüşlerin hepsini kabul etmek doğru değildir. Zira bâtinî mananın geçerli olabilmesi için öncelikle zâhirî manaya aykırı olmaması ve kendisini doğrulayacak bir delilin bulunması gerekir. Dinin kurallarını ve dilin ilkelerini yok sayarak yapılan keyfi bâtinî yorumlara karşı dikkatli olmak her Müslüman'ın vazifesidir. Şu bir gerçektir ki bâtinî yorumlardan beslenen gizemli bir yaklaşım, peygamberlerin dine davet ve irşat yöntemiyle çelişir. Zira hiçbir peygamber tebliğ vazifesini yürütürken topluma karşı gizli bir yapılanma içerisinde olmamış, aksine gayet net, açık ve anlaşılır olmayı prensip edinmiştir.

SAHİH DINÎ GELENEĞİ İTIBARSIZLAŞTIRMAYA ÇALIŞMAK

Yüce İslam'ın medeniyetler kuran bir geleneği bulunmaktadır. Son iki asırda İslam dünyasında yaşanan medeniyet krizlerinin etkisiyle bazı kişi ve gruplar yük olarak gördükleri dinî geleneği ve ilmî mirası acımasızca eleştirmekte, itibarsızlaştırma gayreti içerisine girmektedir. Bu anlayıştaki kişi veya grupların sağlıklı bir dinî söylem oluşturmaları ve toplumsal bir karşılık bulmaları mümkün değildir. 1400 yılı aşan İslam ilim geleneği içinde oluşmuş olan dinî okuma, anlama ve yorumlama usullerini yok sayan kişiler iyi niyetli olarak nitelenemez. Hz. Peygamber'in ashabı ve geçmiş âlimler hakkında ağır ithamlarda bulunmak, ilmî eleştiri sınırlarını aşarak onları tahkir edici bir üslupla yargılamak asla kabul edilemez. İslam dünyasının geri kalmışlığının faturasını ilim geleneğimize kesmek, insaf sınırları içerisinde değerlendirilemez. Burada asıl olan, tarihî ve ilmî mirası yok saymak değil, anlamaya ve değerlendirmeye çalışmaktır. İlmî geleneği taşlamak değil, gelişmenin ve yeni düşünceler ortaya koyabilmenin aracı olarak görmektir.

TAKIYYEYİ MEŞRU GÖRMEK

Din istismarcısı yapılarda “olduğundan farklı görünme” yani “takiyye” davranışlarına izin verilmesi ciddi bir ahlak sorunudur. Gayr-i meşru adımlar atılırken uygulanan temel taktiklerinden biri olan takiyye, “Hedefe götüren her yol mübahtır.” düşüncesinden beslenmektedir. Bunun doğal sonucu, yalan, ikiyüzlülük, riya, inandığından farklı konuşma ve yaşama gibi birçok ahlak dışı tavidir. Takiyyeye sığınanlar ya dürüst olmayan işlerle ve gizli planlarla toplumu ifsat eden ya da halkın sırtından menfaat sağlama düşüncesiyle hareket eden yalancılardır. Müslüman'ın özü sözü, içi dışı birdir. Helal ve haram çizgisi nettir. Bir Müslüman'ın, ikiyüzlülüğü ve maskeye gizlenen sözde dindarlığı meşru görmesi mümkün değildir.

“Kıyamet günü Allah katında insanların en kötülerinin ikiyüzlüler olduğunu görürsün. Şunlara bir yüzle, bunlara diğer bir yüzle gelirler!” (Buhârî, Edeb, 52.)

SAHİH DINÎ BİLGİ, SAĞLIKLI DIN EĞİTİMİ

Din istismarıyla mücadelede öncelikle insan yetiştirme düzenimizi, dinî eğitim ve öğretim yöntemlerimizi gözden geçirmemiz önem arz etmektedir. Çocuklarımıza ve gençlerimize İslam'ı öğretirken parçacı değil, bütüncül bir yaklaşım izleyelim. Her ayetin diğer ayetler arasındaki yerini, her hadisin sünnet bütününde taşıdığı anlamı anlatalım. Ayetlerin geliş nedenini, hadislerin söyleniş hikmetini, dinin asıl hedefini öğretilim. Keyfi yorumlarda bulunmamaya, sahih kaynaklardan dini öğrenmeye ve öğretmeye özen gösterelim. Unutmayalım ki küçük desiselerden büyük planlara varıncaya kadar, yazılı, sözlü, görsel her türlü din istismarının önüne geçmek ancak toplumsal bilinçlenmeyle mümkündür.

ÖLÇÜ, KUR'AN VE SÜNNETTİR

İslam'ın temel ilkelerine ve ümmetin orta yoluna uyan tasavvufi akımlar, düşünce ve medeniyet dünyamızda ahlaki, edebi, zarafeti ve insanlığı öne çıkaran irfan ve hikmet okullarıdır. Kur'an ve sünnet çizgisini aşmadıkça ve geleneğimizin kabullerini sarsmadıkça, dinîve ilmî faaliyetlerde bulunan, hayır

işlerinde koşan, toplumsal bağları güçlendiren farklı oluşumlar birer zenginliktir. Ancak bunların daima şeffaf, denetlenebilir ve hesap verebilir olmaları gerektiğini dikkate alalım.

Sözde İslami söylemlerini gizemli anlatımlarla süsleyen, asıl amacı insanların ibadet aşkını istismar ederek çıkar sağlamak olan yapılara prim vermeyelim. Keramet, rüya, ilham ve hikâyeler üzerinden dini tahrif etmek isteyenlerin, dinî hayatımıza zarar vermeyi hedeflediğini asla gözden kaçırmayalım. Ölçümüz daima Kur'an-ı Kerim ve Peygamberimizin şerefli sünneti olmalıdır.

“Kişi dostunun dini üzeredir. Bu yüzden sizden biri kiminle dost olacağına dikkat etsin.” (Tirmizî, Zühd, 45.)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

«Ey iman edenler! Siz kendinize bakın. Siz hidayet üzere olduğça, sapıtmış olanlar size zarar veremez.»
(Maide 105)

Müslüman kendi üzerine düşeni yapmalı ve kendisini sürekli kontrol edip hesaba çekerek, yanlış yollara düşmüş insanlardan kendisine zarar gelebileceği kuruntusuna kapılarak dosdoğru olan yola çağrıda bulunma görevini asla ihmal veya terk etmemelidir. Bu prensiplerle hareket edildiğinde, güzel akıbet mutlaka Müslümanların olacaktır.

Mehmet Çatallar

Sakarya İl Vaizi

Bu vaaz, “Din İstismarı” ile ilgili DİB tarafından yazılan yayınlarından faydalanılarak kaleme alınmıştır.